

[Finansministeren.]

ind i overvejelser herom, måtte være, at det kun kom til at dreje sig om nogle ganske få bygningselementer, der skulle ind under en sådan ordning. Under forhandlingerne blev der imidlertid fremsat krav om inddragelse under en sådan ordning af en liste omfattende mere end 200 forskellige vareposter, der for det første slet ikke kunne defineres klart og dernæst omfattede træ i de mest simple forarbejdninger. Set fra erhvervenes side var dette egentlig rimeligt nok, fordi kun en meget omfattende materialebeskatningsliste ville kunne løse diskriminationsproblemet. Man forsøgte under forhandlingerne at begrænse listen og få en klar definition af de enkelte poster, men det har ikke været muligt at opstille en anvendelig liste blot på et begrænset område.

Problemet vedrører i øvrigt alle varer af den ene og den anden art, som kan monteres som tilbehør til en fast ejendom, idet enhver, der fremstiller en sådan vare — f. eks. et centralvarmefyr — og selv har entreprisen på installationen i ejendommen, efter den oprindelige ordning ville kunne hævde, at han kun skulle beskattes råmaterialerne. En imødekommelse på blot et begrænset område af ønsket om materialebeskatning ville derfor på længere sigt kunne medføre en uoverskuelig liste af varer, som kun skulle beskattes efter råmaterialernes værdi.

Hertil kommer, at det af hensyn til Danmarks internationale forpligtelser ikke var muligt at etablere en eventuel ordning som en registreringsfritagelse efter lovens § 8 med deraf følgende beskatning alene af råmaterialernes værdi. Man kunne måske nok afskaffe diskriminationen mellem forskellige danske virksomheder, men i stedet for ville man få en diskrimination mellem danske og udenlandske virksomheder. En beskatning af importerede bygningsmaterialer og -elementer efter materialeværdien ville ikke være gennemførlig.

Man måtte derfor i givet fald fastsætte reducerede afgiftsprocenter for de af „materialebeskatningen“ omfattede varer, beregnet efter det typiske materialeforbrug til de pågældende varer. Man kunne ikke nøjes med at fastsætte én fælles, reduceret procent; fastsatte man f. eks. 4,5 pct. både for et høvlet bræt og for et færdigt køk-

kenelement, havde man netop ikke afskaffet diskriminationen, men ville fortsætte med den — blot på et lavere niveau. Det ville simpelt hen virke som en generel nedsættelse af afgiftssatsen på forarbejdede byggematerialer.

Der måtte opstilles varelister med en række forskellige procenter fastsat efter materialernes og elementernes forarbejdningsgrad. Da materialeudgifterne ikke er ens for varer, der erstatter hinanden i anvendelsen, kommer man herved ud for at skulle fastsætte forskellige beskatningsprocenter for varer, der direkte konkurrerer med hinanden.

Der er blevet henvist til, at det har været muligt at etablere en ordning med reducerede procenter for visse betonvarer. Hertil er at bemærke, at denne ordning — der kun omfatter nogle få klart definerede bygningselementer af beton — ikke tager sigte på at udligne en diskrimination mellem virksomheder, der arbejder med samme teknik, men som beskattes forskelligt, efter som de har entrepriserne selv eller ej. Baggrunden for ordningen er simpelt hen den, at sten, grus og sand, der udgør en meget stor bestanddel af den færdige beton, ifølge loven er undtaget fra afgiftspligten. Af betonkonstruktioner, der støbes på stedet, svares der derfor kun afgift af den medgåede cement og eventuelt jern. Yderligere foreligger der den fra et administrativt synspunkt meget væsentlige forskel på betonvarer og trævarer m. m., at der ingen mellemprodukter er af betonvarer, og at man derfor kan nøjes med en enkelt afgiftsprocent.

Efter alt foreliggende måtte man fra finansministeriets side anse det for umuligt at løse diskriminationsproblemet ad materialebeskatningens vej. Den indtil 1. marts 1963 bestående ordning kunne ikke fortsætte, da diskrimination mellem „entreprisevirksomheder“ og „ikke-entreprisevirksomheder“ var så betydelig, at de sidste virksomheder ikke kunne klare sig i konkurrencen. Det blev derfor nødvendigt — i overensstemmelse med lovens almindelige regler — at kræve håndværks- og fabriksvirksomheder, der værksteds- eller fabriksmæssigt fremstiller byggematerialer eller -elementer, registreret. Det skete med virkning fra den 1. marts 1963.